

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Wiener Neustadt (Austria) w dniu 13 marca 2019 r. — YS/NK

(Sprawa C-223/19)

(2019/C 187/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Wiener Neustadt

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: YS

Strona pozwana: NK

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zakres stosowania dyrektywy Rady [79/7/EWG] z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego ⁽¹⁾ i dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy ⁽²⁾ obejmuje przepisy państwa członkowskiego, jeśli wskutek stosowania tych przepisów były pracodawca powinien przy wypłacie emerytur zakładowych potrącić kwoty pieniężne znacznie wyższemu odsetkowi mężczyzn mających roszczenie o emeryturę zakładową niż kobiet mających roszczenie o emeryturę zakładową i pracodawca ten może swobodnie dysponować tymi kwotami, oraz czy takie przepisy są dyskryminujące w znaczeniu tych dyrektyw?
- 2) Czy zakres stosowania dyrektywy 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ⁽³⁾ obejmuje przepisy państwa członkowskiego dyskryminujące ze względu na wiek, ponieważ ciężar finansowy ponoszą wyłącznie osoby starsze mające prywatnoprawne roszczenie o emeryturę zakładową, której wypłata została uzgodniona w umowie jako bezpośrednio zdefiniowane świadczenie, podczas gdy młode i relatywnie młode osoby, które zawarły umowy o emeryturę zakładową, nie ponoszą obciążenia finansowego?
- 3) Czy do emerytur zakładowych należy stosować przepisy karty, w szczególności zawarte w art. 20 i 21 karty zakazy dyskryminacji, również wtedy, gdy przepisy państwa członkowskiego nie obejmują dyskryminacji zakazanej zgodnie z dyrektywą 79/7/EWG, dyrektywą 2000/78/WE i dyrektywą 2006/54/WE?
- 4) Czy art. 20 i nast. karty należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, które stosują prawo Unii w rozumieniu art. 51 karty i dyskryminują osoby posiadające prywatnoprawne roszczenie o emeryturę zakładową ze względu na płeć, wiek, majątek lub z innych przyczyn, jak np. z powodu stosunków własnościowych, w których znajduje się obecnie ich były pracodawca w stosunku do innych osób mających roszczenie o emeryturę zakładową, i czy karta zakazuje tego rodzaju dyskryminacji?
- 5) Czy przepisy krajowe zobowiązujące tylko małą grupę osób, które na podstawie umowy są uprawnione do emerytury zakładowej w postaci bezpośrednio zdefiniowanego świadczenia do świadczeń finansowych na rzecz ich byłych pracodawców, dyskryminują także ze względu na majątek w rozumieniu art. 21 karty, jeśli obejmują one tylko osoby otrzymujące relatywnie wysokie emerytury zakładowe?

- 6) Czy art. 17 karty należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, które przewidują ingerencję w postaci pozbawienia własności, następującą bezpośrednio na mocy ustawy i bez odszkodowania, w zawartą między dwiema osobami prywatnymi umowę dotyczącą emerytury zakładowej opartej na formule bezpośrednio zdefiniowanego świadczenia, na niekorzyść byłego pracownika przedsiębiorstwa, które zabezpieczyło wypłatę emerytury zakładowej i nie znajduje się w trudnej sytuacji ekonomicznej?
- 7) Czy ustawowo nałożony obowiązek niewypłacania przez byłego pracodawcę osobie mającej roszczenie o emeryturę zakładową części uzgodnionego wynagrodzenia (uzgodnionej emerytury zakładowej) oznacza jako naruszenie swobody umów naruszenie prawa własności pracodawcy?
- 8) Czy art. 47 karty należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, które pozbawiają własności bezpośrednio na mocy ustawy i nie przewidują innej możliwości zaskarżenia pozbawienia własności niż w drodze powództwa przeciwko beneficjentowi pozbawienia własności (byłemu pracodawcy i dłużnikowi umowy emerytalnej) o odszkodowanie i zwrot [odebranej na podstawie tych przepisów] kwoty pieniężnej?

⁽¹⁾ Dz.U. 1979, L 6, s. 24.

⁽²⁾ Dz.U. 2006, L 204, s. 23.

⁽³⁾ Dz.U. 2000, L 303, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Haarlem (Niderlandy) w dniu 14 marca 2019 r. — R.N.N.S./Minister van Buitenlandse Zaken

(Sprawa C-225/19)

(2019/C 187/47)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Haarlem

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: R.N.N.S.

Strona przeciwna: Minister van Buitenlandse Zaken

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sądowy środek odwoławczy, o którym mowa w art. 32 ust. 3 kodeksu wizowego ⁽¹⁾, od ostatecznej decyzji w przedmiocie odmowy wydania wizy opartej na podstawie, o której mowa w art. 32 ust. 1 zdanie wprowadzające i lit. a) ppkt (vi) kodeksu wizowego, stanowi w poniższych okolicznościach skuteczny środek prawny przed sądem w rozumieniu art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (karty), gdy:

— w uzasadnieniu decyzji państwo członkowskie poprzestało na wskazaniu: „został Pan uznany przez jedno lub więcej państw członkowskich za zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego, zdrowia publicznego w rozumieniu art. 2 pkt 19, a obecnie art. 21 kodeksu granicznego Schengen lub za zagrożenie dla stosunków międzynarodowych jednego lub więcej państw członkowskich”;